

Петър Копанов

Скиорът

Сашо беше запален по ските. Нищо че беше от Варна. А може би точно затова. Стара истина е, че каквото му липсва на човек, най го дърпа към него. Така че когато приятелите му състуденти му позвъниха и го поканиха да купонясат няколко дни след зимната сесия на Витоша, той без колебание заряза родителите, при които тъкмо се беше прибрал, нарами ските, качи се на автобуса Варна–София и се изсипа в апартамента на Росен. Росен беше кандардисал баща си още предния ден да се разкарат с майка му за 3–4 дена на вилата. Баща му беше заместник-ректор на минногеоложкия институт, така че беше свободен. Майка му пък работеше като научен сътрудник в един от институтите на БАН, така че си беше перманентно свободна. И двамата се съгласиха без особени колебания, тъй като им беше писнало от София. Така че сега теренът беше свободен. Което пък означаваше, че въобще не беше свободен, а беше задръстен с пиячка и компанията от 6 човека беше започнала яко празнуване на края на зимната сесия. Сашо се беше наточил за ски, но нямаше как да отстъпи на уговорките на приятелите и се присъедини към компанията.

И се започна един купон... Около 12 часа през нощта пиенето свърши, но това не беше пречка – след кратко съвещание дружината се организира, двама души бяха изпратени на разузнаване с бой и след половин час запасът беше експедитивно попълнен с 5 бутилки джин от близкия денонощен магазин. След което купонът продължи с неотслабваща сила. Към два часа през нощта приятелите се поумориха, а и алкохолът взе да си казва думата. Полека-лека всички взеха да се оклюмват. И тогава Жоро, който си беше малко злобничък, пък и завиждаше на останалите, че си бяха взели изпитите, а него го бяха скъсали на два, започна да се занаяс с всички поред. Дойде ред и на Сашо.

– Абе, Сашке, какъв скиор си ти бе?! Воден ли?

Сашо си знаеше какво представлява Жоро и предпочете да си затрае, само че оня вече беше курдисан и не млъкваше.

– Абе Сашке, ама къде ги караш тия пусти ски бе? На плажа ли?

– Не.

– Ами къде бе, в морето ли?

– По стълбището бе! По стълбището в блока ги карам! – не издържа Сашо.

– А стига бе! По стълбището значи. И как така бе, Сашке? Слалом между саксиите ли си правиш?

Компанията избухна в смях.

– Верно бе! То трябва да е голям майтап тоя слалом! Я, я разкажи. –

подхванаха останалите.

– Няма какво да ви разказвам! Направо ще показвам! – наежи се Сашо. – Ей сега ще ви го покажа слалома! – и решително тръгна към вратата. Отвори я, свали ските на пода, obu си обувките, сложи автоматите, после ръкавиците, после щеките и... потегли надолу по стълбището. Останалите замръзнаха втрещени. Междувременно Сашо се спусна до площадката между етажите, взе завоя почти без проблем – само обърна две саксии с цветя – и се засили към долния етаж. И тогава дойде изненадата. В лицето на баба Надежда от долния апартамент. На бабето му беше писнало от пианските изпълнения на Росен и компаниите му и когато чу да се отваря вратата на апартамента над нея, помисли че младите говеда си тръгват. Затова излезе на площадката пред апартамента си: да им покрещи и да ги позаплаши с кварталния полицаи. Това ѝ беше нещо като хоби и горе-долу единствения социален контакт, който можеше да поддържа с младото поколение. Така че бабето смело отвори вратата и пристъпи напред. И в този момент Сашо се изсипа върху нея. От удара и двамата паднаха и си удариха главите в циментовия под, в резултат на което и двамата изгубиха съзнание. След малко Сашо, който беше по-млад, а и се беше ударил по-леко, се свести, уплаши се, нарами си ските и на бегом се прибра в апартамента на Росен, като не пропусна да заключи външната врата. След което се плъсна на най-близкия фотьойл и захърка юнашки. Останалите не закъснях да го последват.

След около 12 часа як сън, към 2 часа следобяд, нашите юнаци започнаха полека-лека да излизат от коматозното състояние, в което се бяха докарали. Росен успя да организира първите трима реанимирани в трудова бригада с цел заличаване на щетите от снощния купон. Около половин час по-късно Сашо също започна да дава признаци на живот, като първото му съзнателно действие беше да се залепи за чешмата в кухнята. След около 10 минути упоритата борба с водната струя той успя да се отлепи от нея и се сгромоляса на най-близкия стол. В този момент последните събития от предната нощ блеснаха като светкавица в изтерзаното му съзнание. Сашо подскочи и се обърна към останалите без да фиксира никого конкретно:

- Абе, момчета! Аз снощи карах ли ски?
- Кара! – тросна му се Росен.
- Ами нещо друго стана ли?
- Стана!
- Какво?

– Такова!

– Е какво де?

– Е такава де! Счупи две саксии с цветя на площадката! Сега аз трябва да купя нови саксии и да пресадя цветята, че майка ми ще ме убие за тях! Абе Саше, къде ти беше акъла!? Да ми караш ски по стълбището! Е, майната му, станалото-станало. Айде размърдай си задника и ставай да помагаш, че тия бутилкови батареи чакат някой да ги изхвърли в контейнера за боклук навън.

Сашо си вдигна задника, както любезно го бе подканил домакинът, събра колкото можа бутилки в две найлонови торбички и ги помъкна навън. При това със задоволство констатира, че законът за всемирното притегляне работеше в негова полза, така че с лекота преодоля разстоянието до долния етаж. И там замръзна. На пода имаше следи от кръв. Не много, само една тънка ивичка покрай стената. Но все пак – кръв! Ами сега? Сашо хукна по стълбите, изхвърли торбите с бутилките и на бегом се качи в апартамента на Росен. Главоболието, с което се беше събудил, стана нетърпимо.

– Росене!

– Какво пак?

– Къде е най-близката болница?

– Защо? – подозрително го попита домакинът.

– Абе... не е за разправяне. Просто ми кажи къде е!

Росен беше добре трениран в купонджийството и последиците от него, така че не зададе нормалната серия тъпи въпроси, задавани в подобни ситуации, а просто му обясни и нашият герой на бегом изхвъркна навън. Пътем погледна името на вратата на апартамента под Росеновия, за да знае кого да търси. След 7 минути яко тичане Сашо влетя в болницата и запъхтян се опита да обясни на администраторката какво търси. След още 6 минути, през които дишането му почти се нормализира, Сашо успя да разбере къде е настанена баба Надежда Проданова. След което отново хукна, изкачи стълбите до шестия етаж на бегом – нямаше време за асансьора! – и влетя в стая 607. На едното легло лежеше някакво тяло, омотано в бинтове, а една санитарка оправяше другото легло.

– Извинете, баба Надежда много ли е зле?

– Това не е баба Надежда, а един строител. Тая сутрин отишъл пиан на работа и паднал от скелето от 8 метра. Допреди малко го кърпиха в хирургията. Ама ще оцелее... – разприказва се санитарката.

– Ами баба Надежда?! – плахо я прекъсна нашият герой.

– Баба ти Надежда вече я изнесоха. Аз ѝ оправям леглото. Питай

стажант-доктора. Еей там, в дъното. Той ще ти обясни.

Сашо примала, но все пак героично се завлачи към дъното на коридора.

– Извинете...

– М-м-м? – отговори учтиво шестокурсникът, бъдещ корифей на медицинските науки, без да откъсва поглед от вчерашния вестник, като едновременно с това се изхитри да си сръбне от пластмасовата чаша с кафе, от която се разнасяше подозрителен мирис на коняк „Слънчев бряг“ – или „слънчев удар“ както шеговито го наричаха в местните медицински среди.

– Аз, такова, идвам за баба Надежда?

– Баба ти Надежда ли? Ти 'къв си й на баба ти Надежда? – отговори му с въпрос кандидат-докторът.

– Ами... племенник съм й – излъга Сашо. – Тая сутрин разбрах, че била паднала на стълбището и я били откарали в болница.

– А-ха! Племенник, значи! – стажантът го заглежда с нескрит интерес. В резултат на което на наш Сашо му се завъртя светът пред очите. – Племенник, знаачи – проточи оня отсреща и му се ухили.

– Няма надежда за баба ти Надежда! – отсече докторът. Сашо усети, че ще припадне. – преди един час я откараха.

– В коя морга? – успя тихо да попита злополучният скиор.

– В морга ли? Ха-ха-ха! Морга! Ха-ха-ха!

– Ама не е ли умряла? – все още плахо, но все пак по-бодро попита Сашо.

– Умряла ли? Ха-ха-ха! Умряла! Ха-ха-ха! Все съм слушал глупости, ама досега не бях чул някой да умре от убождане от декоративен кактус!

Сашо си отдъхна, пое дълбоко въздух, и попита:

– Добре де. Като не е умряла, къде тогава сте я откарали?

– Къде сме я откарали ли? Къде сме я откарали, питаш? В лудницата сме я откарали! Разбра ли къде сме я откарали! – тросна му се докторът.

– Как така в лудницата!? Откъде-накъде в лудницата?!

– Ей така в лудницата! Оттук – право там!

– Ама защо?

– Затова! Домъкна ми се тук в 3 часа през нощта! Да й превръзвам пръста! Щото си го убола на някакъв кактус на пода на коридора! И като я попитах защо ми се мъкне чак тук по никое време, знаеш ли какво ми отговори твоето откачено бабе? А? Знаеш ли? Не знаеш? Ами да ти

кажа тогава! Каза, че чула някакъв шум от горния етаж, излязла пред вратата на апартамента си и някакъв скиор се спуснал със ските по стълбището, рипнал връз нея и тръгнал да я изнасилва. Нея! Бабичка на 86 години! И искаше да я прегледам и да ѝ извадя медицинско, за да го съди оня изверг от горния етаж! Все съм слушал простотии, ама скиор по стълбище...! Айде, опита за изнасилване, както и да е, стават и такива работи. Даже и с бабички на 86 години. Ама някой да кара ски по стълбище?! Та затова ѝ дадох направление директно за психото. Там ще я оправят. Като ѝ ударят 20 инжекции по 10 кубика скополамин в задника, всички скиори ще ѝ изчезнат от съзнанието. Че и от подсъзнанието. А ти, момче, след това почни да ограничаваш баба ти в гледането на телевизия.

Сашо усети, че ще припадне, но все пак успя да се задържи прав. Докторът, като го видя че явно не му е добре, реши да го поразее.

– Виж к'во, мойто момче – започна отдалеко докторът. – баба ти ще се справи, не се притеснявай за нея. Аз какви изцепки съм виждал тука ако знаеш! Да ти разкажа последната. Мъкне ми се един дупетат, бивша телевизионна звезда. И той към 3 през нощта. След купон в „Спартакус“. И ми вика – докторе, помагай. Какво е станало бе? – питам аз. – Извънземни, докторе! Първо ме изнасилиха, после ми набутаха в корема малка атомна бомба! Ако не я извадиш, утре като вляза в парламента, ша гръмне и ша го отнесе целия! Ша ни затрие хубавата демокрация. Помагай, докторе! Причерня ми пред очите! Тоя си ни беше от контингента, ама не можех да го пратя в психото като баба ти, щото си има дупедавски имунитет – после на мен ще ми пръснат задника! Та ща не ща, хванах се да го преглеждам. Оpipвам му корема – наистина има нещо твърдо в него. Айде на рентгена! Гледам на снимката – абе наистина нещо продълговато и закръглено му е навърно вътре. Оттам в операционната. Два часа му я вадохме тая пуста „бомба“. И знаеш ли какво се оказа? Бутилка от „Кока-кола“. Питам го как са успели да му я набутат в задника, а той си знае неговото – извънземни, та извънземни. Накрая спрях да го питам, заших му задника с 11 шева и писах случката „битов инцидент“, след което изхвърлих онова лайно, като го предупредих две седмици да яде прав и да спи по корем, докато му зарасне задникът. Такива ми ти работи. Ей, момче! Ама какво ти става бе? Я, я полегни тука! Сестра! Я дай шишето с амоняка че тоя припадна!

КРАЙ

© Петър Копанов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9999>]